

povsem primernih in dovolj kakovostnih posnetkov in nekateri med njimi imajo tudi dokumentarno vrednost. Žal pa je v izbor prišlo tudi nekaj posnetkov, pri katerih bodo naši odlični rastlinski fotografi (kar nekaj jih poznam) najbrž zamižali z enim ali pa kar z obema očesoma. Avtorja seveda razumem, najlažje je »obratovati« z lastnimi posnetki in se izogniti vrsti sitnosti, toda vedno bolj smo ljudje podobe in manj besede, torej slikovno gradivo postaja enakovredno besedilu ali ga celo pretehta. Kritični pretres slikovne opreme je torej naloga za morebitni ponatis. Celovski Mohorjevi za-

ložbi velja iskreno priznanje, da se je upala tako knjigo založiti (saj rastline niso ravno tema, ki bi množično pritegnila bralstvo). Prepričan pa sem, da so storili prav in da knjiga kljub razmeroma visoki ceni (skoraj 40 evrov) ne bo ostala na policah. Priporočam jo lahko širokemu krogu bralcev, vsekakor vsem, ki niso ravnodušni za čudoviti naravni rastlinski okras naše dežele.

Igor Dakskobler

V spomin • Prof. mag. Dušan Robič (1933–2013)

Prof. mag. Dušan Robič (1933–2013)

Dušana Robiča vsaj mlajši bralci *Proteusa* morda ne poznajo. V njegovi bibliografiji (mesec dni pred njegovo smrtjo, ko smo se pripravljali, da profesorja počastimo ob njegovi bližajoči osemdesetletnici, jo je za *Gozdarski vestnik* pripravila Maja Božič) najdemo dve objavi v naši reviji. Najprej je to potopis *Gozdar v Bajangi* (letnik 39, številka 6) in nato predstavitev tajge s podnaslovom *Življenjski prostori tukaj in drugod* (letnik 40, številka 2). Ostali njegovi poljudni članki so izhajali predvsem v takratni reviji *Pionir*. V njej je v letih od 1978 do 1983 objavil trinajst prispevkov, ki so mlade bralce poučevali o raznolikosti narave, naravnih procesih in posebnostih rastlin. Dušan Robič je bil gozdar in dolgoletni predavatelj fitocenologije na Oddelku za gozdarstvo in obnovljive gozdne vire Biotehniške fakultete v Ljubljani. Za védo o rastlinskih združbah se je navdušil že kot študent, ki je zelo rad zahajal v gore in bil tudi alpinist. K sodelovanju sta ga pritegni-

la pionirja tovrstnih raziskav pri nas, Vlado Tregubov in Gabrijel Tomažič. Slednjemu je bil več let asistent, imel ga je za svojega učitelja in o njem skupaj s prof. Tonetom Wraberjem objavil tudi izčrpen pregled življenja in dela (*Hladnikia*, 12, 2001). Poznal in upošteval je tudi druge biologe – (paleo) botanike, na primer Maksa in Toneta Wraberja, Ernesta Mayerja in Alojza Šerclja, na katerih objave je na tak ali drugačen način opozarjal svoje študente. Bil je odličen pedagog, predavanja je skrbno pripravljal, jih sistematično podajal in navduševal mlade za nabiranje herbarija in izpopolnjevanje botaničnega znanja. Nesebično si je vzel čas in z njimi delil svoje številne zamisli. Teh je imel res veliko, tudi zato, ker je bil razgledan po sočasni strokovni literaturi, nemški, anglo-ameriški in ruski. Odraz obojega, znanja in nesebičnega razdajanja, sta tudi francosko-slovenski in slovensko-francoski fitocenološki slovarček, ki ju je pripravil za afriške študente, ki so študirali gozdarstvo

Profesor Dušan Robič pri terenskem delu. Foto: Andrej Bončina.

v Ljubljani. Njegova ožja usmerjenost so bili bolj objektivni, statistično preverljivi pristopi k raziskavam rastlinstva, še posebej njegovih sprememb v času. Med številnimi objavami želimo bralce *Proteusa* spomniti predvsem na tiste, ki po vsebini in načinu obdelave lahko pritegnejo marsikaterrega naravoslovca, ne samo gozdarja. Največ teh objav je v *Zbornikih seminarjev*, pozneje študijskih dni, ki jih je v osemdesetih in devetdesetih letih prejšnjega stoletja pripravljala Gozdarski oddelek Biotehniške fakultete, njihov pobudnik, organizator in urednik publikacij pa je bil prof. Boštjan Anko (ki je žal tudi umrl letošnje poletje in se ga bomo spomnili v posebnem zapisu). Po široki razgledanosti in temeljitih objavah sta se bila oba pokojna profesorja zagotovo podobna. Teme, ki jih je Dušan Robič obravnaval na teh posvetih, kamor so bili redno kot poslušalci in (ali) predavatelji vabljeni tudi negozdarji, so na primer gozdno rastišče kot pojem in strokovni izraz, ranljivosti in stabilnost gozdnih ekosistemov, ekološki vidiki varovalne vloge gozda, učne poti, lepota notranjosti gozda in gozdnega roba, obremenitve rastlinske-

ga dela gozdnega ekosistema z rekreacijo, steljarjenje, hidrološka vloga gozdnega zastora in gorski gozd v Sloveniji. Med njegovimi širšemu bralstvu namenjenimi prispevki naj omenimo še poglavje *Gozd* v za tiste čase (1982) izvrstni monografiji *Slovenske gore* (v slovenskem in pozneje tudi angleškem jeziku jo je izdala Cankarjeva založba). Tudi po upokojitvi je kljub slabemu zdravju in težavam z vidom nadaljeval z raziskavami. Terenske je zaključil leta 2000 s poročilom o seznamu drevnine na državnem posestvu Brdo pri Kranju. Bolj kot nekateri drugi mlajši kolegi je ujel korak s časom in se pridružil skupini, ki je sodelovala pri za širši krog lažje razumljivi predstavitvi življenjskih združb in okolij s pomočjo habitatnih tipov. V *Tipologiji*, ki smo jo dobili leta 2004 (Jogan in sodelavci), je pripravil osnutke opisov gozdnih habitatov. Še nedavno je kot soavtor sodeloval pri novi *Tipologiji gozdnih rastišč* (Kutnar in sodelavci, 2012), tudi z izvirnim slovenskim poimenovanjem gozdnih združb. Uglednega gozdarja in fitocenologa bomo slovenski naravoslovci ohranili v spoštljivem spominu.

Igor Dakskobler

Literatura:

Božič, M., 2013: Prof. mag. Dušan Robič. Bibliografija. *Gozdarski vestnik*, 71 (4): 238–245.